

Vlaams
Parlement

vergadering **C240 – LEE32**
zittingsjaar 2010-2011

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 18 mei 2011

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een studie van UNIZO over de vergunningenprocedures - 1841 (2010-2011)	
Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het versoepelen van het vergunningenbeleid - 1857 (2010-2011)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanleg van carpoolparkings - 2016 (2010-2011)	15
Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de ruimtelijke strategische projecten, meer bepaald de geselecteerde projecten van de provincie Oost-Vlaanderen betreffende ruimtelijke ordening en windturbineprojecten - 2028 (2010-2011)	18
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceysens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de herbestemming van gedesaffectedeerde en te desaffectederen militaire domeinen - 2046 (2010-2011)	20

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van de heer Ivan Sabbe tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een studie van UNIZO over de vergunningenprocedures

- 1841 (2010-2011)

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het versoepelen van het vergunningenbeleid

- 1857 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Minister, in de loop van de maand maart voerde de Unie van Zelfstandige Ondernemers (UNIZO) een onderzoek uit bij 627 kmo's. Daarbij werd specifiek gepeild naar de afhandeling van vergunningsaanvragen. 483 kmo's – of 77 procent van de ondervraagden – bleken al te maken te hebben gehad met uiteenlopende soorten van vergunningenprocedures, zoals bouw-, milieu- of verkavelingsvergunningen.

Uit de enquête blijkt ook dat bijna de helft van die ondernemers die er al mee te maken hadden, geconfronteerd werden met het feit dat beslissingstermijnen niet altijd gerespecteerd werden. 42 procent leed al economische schade door een aanslepende vergunningsprocedure, 52 procent kwam in conflict met de overheid tijdens de procedure. Al bij al vinden bijna twee op drie ondernemers, of 63 procent van de ondervraagden, dat de procedure trager verliep dan wat praktisch haalbaar had mogen of moeten zijn.

Als oorzaken voor die aanslepende procedures worden vooral genoemd: de laattijdige adviezen van de overheidsinstanties (63 procent), onduidelijkheid over de vergunnings-toestand (62 procent) en onduidelijkheid over de bestemmingsplanningen en planvoorschriften (58 procent).

Ik wil even aantonen hoe Vlaanderen zich vastrijdt, aan de hand van een specifiek voorbeeld. Dubbele beglazing aanbrengen in een beschermd monument mag niet van de ene Vlaamse administratie, maar zonder dubbele beglazing krijgt het gebouw geen energieprestatiecertificaat en mag het niet gebruikt worden van een andere administratie. Dat is Kafka op zijn best. We worden hier geconfronteerd met administraties die elkaar tegenspreken.

Ik geef nog een ander voorbeeld, dat ik later deze voormiddag nog eens naar voren zal brengen bij mijn voorstel van resolutie voor het nieuwe industriële beleid, wat het luik vergunningen betreft. Veel industrieën worden namelijk geconfronteerd met problemen op het vlak van bijvoorbeeld afvalwaterzuivering. Zij hebben wel terreinen om die waterzuivering te installeren, maar omdat het geen industrieterrein is, kunnen ze geen investeringen doen in waterzuivering. Anderzijds blijven ze wel in overtreding en zelfs correctioneel vervolgbaar als ze hun water niet zuiveren.

Minister, de ondernemers willen in de eerste plaats een betere samenwerking en afstemming tussen overheidsdiensten en een meer constructieve, oplossingsgerichte houding van overheidsinstellingen. Daarna volgt de stok achter de deur: dwangsommen als termijnen overschreden worden en stilzwijgende toekenning van de vergunning als er geen antwoord is binnen de wettelijk voorziene termijn. U herinnert zich wellicht dat ik daarover op 23 juni 2010 een amendement heb ingediend op het ontwerp van decreet betreffende de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Dat is toen spijtig genoeg weggestemd.

Bijna drie op vier ondernemers zien de eengemaakte, geïntegreerde vergunning als een belangrijke maatregel. In Wallonië is de 'permis unique' al een paar jaar een feit. Bij ons is dat nog altijd niet het geval.

Op basis van de resultaten van de enquête presenteerde UNIZO eind maart een actieplan met een vijftiental aandachtspunten. Ik ga nu niet dieper in op die lijst. Mogelijk zal mevrouw Van Volcem dat straks nog doen.

Ik klaagde in het parlement al meermaals de traagheid van de vergunningsprocedures aan. Nu tonen ook de cijfers van UNIZO dat het vergunningenbeleid in Vlaanderen mank loopt. Het parlement probeert met de commissies-Berx en -Sauwens wel om de besluitvormingsprocessen bij investeringsprojecten te versnellen, maar die commissies gaan over investeringsprojecten met een maatschappelijk belang, en dus zijn de kmo's, de speerpunten van onze economie, daar uiteindelijk niet rechtstreeks mee gebaat, hoogstens onrechtstreeks.

Er is ook de visienota van de Vlaamse Regering inzake het versnellen van investeringsprojecten. De voorstellen van de beide commissies en de visienota leveren wel een fundamentele bijdrage in het vergunningendebat, maar de concrete implementatie laat op zich wachten. De Vlaamse Regering nam ondertussen enkele maatregelen om de procedures voor grote investeringsprojecten te versnellen. Zo besliste de regering om procedures in te korten en samen te voegen voor bedrijven die voorafgaand aan een aanvraag voor een milieu- en/of bouwvergunning een milieueffectenrapportage moeten maken. Het gaat daarbij echter om grote projecten, zoals chemische installaties of de aanleg van een snelweg.

Minister, snellere procedures voor grote investeringsprojecten zijn uiteraard positief, maar zoals uzelf en de minister-president al meermaals hebben benadrukt: Vlaanderen is een echte kmo-regio, en daarom moet er ook voldoende aandacht gaan naar de versnelde vergunningsprocedure voor gewone investeerders en voor gewone investeringen van gewone kmo's. Die focus ontbreekt vandaag nog.

Minister, hoe beoordeelt u de verzuchtingen van ondernemersorganisatie UNIZO? Het gaat om een vrij representatieve en recent afgenomen enquête. We kunnen dus niet naast de resultaten kijken.

Wat zijn naar uw mening de redenen voor de al te lange doorlooptijden van vergunningenprocedures? Als er in Nederland niet binnen de wettelijke termijn wordt beslist, wordt voor gewone bouwaanvragen de vergunning van rechtswege stilzwijgend toegekend. Ik verwijs hierbij nog eens naar het amendement dat ik daarnet al vermeldde. Wat is uw oordeel over de mogelijkheid om ook in Vlaanderen een stilzwijgende vergunning toe te kennen?

In de vergadering van 28 april in de commissie Economie deelde minister-president Peeters mee dat er op 5 mei een ontmoeting zal plaatsvinden van de secretarissen-generaal van de verschillende administraties met UNIZO en dat het rapport van UNIZO met betrekking tot investeringsprojecten van ondernemers op de agenda zou worden geplaatst. Minister, weet u al wat de conclusies zijn of wat er is besproken in die vergadering van 5 mei?

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, minister, collega's, ik weet dat u uw beste beentje voorzet, ook voor de ondernemers, maar het vlot afleveren van vergunningen is natuurlijk een strijd van elke dag. Een dagelijkse taskforce zou dit probleem eigenlijk moeten oplossen.

'Stilstand' wordt in Vlaanderen vaak als probleem opgeworpen: stilstand in de file, maar ook stilstand doordat administraties onnodig beroep aantekenen tegen vergunningen die na veel overleg en veel denkwerk zijn goedgekeurd. Toenmalig minister Van Mechelen heeft al heel veel vereenvoudigd, maar er is toch nog werk aan de winkel.

Het actieplan van UNIZO bevat vijftien actiepunten. Ik zou graag horen wat uw intenties zijn via een gedetailleerd antwoord per actiepunt.

Het eerste actiepunt gaat over het systematisch voorbijgaan aan adviesvereisten als de adviestermijn overschreden wordt. Minister, ik denk dat u dit ook steunt. De lokale overheden kunnen dit zelf toepassen. Misschien kunt u een schrijven richten aan de

gemeenten en de lokale overheden waarbij u misschien Brugge als modelvoorbeeld kan nemen. In 2007 was er in Brugge een historische achterstand van 500 dossiers. Er was een strafrechtelijk onderzoek bij de Vlaamse overheid en Brugge was nog niet ontvoegd, waardoor alle dossiers een advies moesten krijgen van de hogere overheid. Op 1 mei 2010 is Brugge ontvoegd, met uw goedkeuring. Sindsdien bedraagt in de derde stad van Vlaanderen de gemiddelde doorlooptijd voor een bouwvergunning 66 dagen. Als men zich er dagelijks voor inzet, dan is er een en ander mogelijk. Sommige dingen zijn nog voor verbetering vatbaar en daarom roep ik vandaag uw hulp in.

Een tweede actiepoint gaat over de verkokering van de administratie waarmee we dagelijks worden geconfronteerd. Het is niet altijd gemakkelijk als men geen beslissende hand heeft. Iedereen wil ruimte en wil die ruimte invullen volgens zijn eigen belang. De groendienst zal op een bedrijventerrein mooie bomen willen. Het bedrijf zelf zal de oppervlakte maximaal willen benutten. De jeugddienst zal op een verkaveling een centrale zone willen waar er kan worden gespeeld. De brandweer zal 8 meter nodig hebben om de huizen te kunnen bereiken en verharding eisen. Er is altijd een conflict van belangen. Minister, het is misschien ook nuttig om aan de lokale overheden duidelijk te stellen dat niet één administratie een vetorecht kan hebben op de ontwikkeling van iets.

De heer Sabbe heeft al het voorbeeld van Erfgoed aangehaald. Het is misschien iets overdreven, maar het kan wel dienen als voorbeeld waarom sommige projecten niet doorgaan. Erfgoed heeft ook wel veel mogelijkheden, omdat er afwijkingen mogelijk zijn in de wetgeving. Artikel 10 in het besluit van de Vlaamse Regering van 2003 zegt dat er zelfs afwijkingen van bestemmingen mogelijk zijn als het gaat om een pand uit de lijst van het Bouwkundig Erfgoed of om een monument. Er zijn dus ook wel heel wat uitdagingen en kansen.

De baas van UNIZO noemde uw administratie, of beter de administratie van Onroerend Erfgoed, 'de taliban'. Dat kleine voorbeeldje wordt in de kranten natuurlijk zeer groot vertaald. Vlaanderen heeft een minister van Onroerend Erfgoed, een minister van Ruimtelijke Ordening en zelfs nog een minister van Wonen. Dat wijst ook weer op die verkokering. Er zou eigenlijk een superminister moeten komen, zodat de verkokering stopt. Als er in Wonen één hefboom is, dan is het Ruimtelijke Ordening. Als er een minister met meer bevoegdheden zou zijn, dan zou het vooruitgaan. U zou dan bijvoorbeeld alles in handen hebben en u zou zich niet meer kunnen wegsteken. Er is niet alleen een verkokering in de administratie, maar misschien ook wel een verkokering in de politiek, voor wat de bevoegdheden betreft.

Als men ontvoegd is, zijn er geen bindende adviezen meer. Dit kan nog verder. Natuur en Bos heeft ook nog steeds een doorslaggevende factor.

Het vierde actiepoint betreft geïntegreerde en oplossingsgerichte adviezen. U zou die ook zeker in uw omzendbrief kunnen opnemen. Ik weet dat er nu al projectvergaderingen voor complexe projecten kunnen worden gevraagd. Maandelijks is er ook het driepartijenoverleg. Dat werkt zeer goed. Als je twijfelt aan de interpretatie van een bijzonder plan van aanleg (BPA) of aan wat kan en wat niet, is het goed om maandelijks, samen met de hogere overheid, een agenda te bepalen om de beroepen van die hogere overheid op de projecten te vermijden.

De digitale dienstverlening is een vierde actiepoint. We zijn er uiteraard voorstander van dat de vergunningsaanvragen elektronisch worden ingediend en afgehandeld. Wat ons betreft, mag het zelfs nog wat verder gaan. De vraag is echter wie dit allemaal zal betalen. Ik weet dat u ermee bezig bent om de digitale bouwaanvraag tegen 2012 operationeel te maken. Ook de stad Brugge zal daaraan meewerken. Toch heeft dit ook heel wat complicaties. Als je een project indient, moet de behandelende ambtenaar dat plan op een groot scherm kunnen bekijken. Dat vergt ook wel wat investeringen in materiaal en nieuwe technieken. We zouden ook moeten komen tot de centralisatie van een dossier, waarbij je per mail of via een centrale server alle diensten laat inloggen en zij daar automatisch het advies ingeven. Nu moeten de

dossiers overal nog manueel worden gekopieerd, worden er adviezen gegeven en moeten die teruggebracht worden. Dat zal dus ook wel wat middelen vergen. Minister, u promoot dit – terecht. Maar wie zal de kosten betalen? Zult u daar in de Vlaamse begroting middelen voor uittrekken? Zal de stad de kosten en deze reorganisatie moeten dragen? Of zal er een win-situatie zijn waarbij de ene bepaalde kosten draagt en de andere de overige kosten?

De integratie van de stedenbouwkundige vergunning en milieuvergunning in een eengemaakte vergunning is een vijfde actiepunt. Dat is de ideale wereld. Er zijn al heel wat steden en gemeenten die een uniek loket hebben geïnstalleerd. Toch zien we dat dit niet nog steeds niet zo bekend is bij de ondernemer en dat aanvragen voor de bouwvergunning en milieuvergunning nog steeds afzonderlijk worden ingediend.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem, mag ik u vragen wat bondiger te zijn? Als tweede vraagsteller hebt u zes minuten om uw vraag te stellen. Deze zes minuten zijn voorbij. U zit aan punt vijf van de vijftien actiepunten.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Het gaat over een heel actieplan. Ik kan het parlementair debat natuurlijk ook beperken. We zijn hier al met zeer weinig geïnteresseerden.

De voorzitter: We zijn soepel met de tijdsbestekken die vastliggen in het parlementair reglement. Als u echter op hetzelfde elan verder gaat, zult u er twintig minuten over doen. Ik denk dat er nog een aantal collega's willen aansluiten. We hebben allemaal het actieplan van UNIZO gelezen.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: We kunnen natuurlijk ook allemaal thuisblijven en het actieplan lezen. Minister, u kunt uw antwoord dan misschien opsturen. Dat is ook goed voor mij, hoor.

De voorzitter: Daar gaat het niet om, mevrouw Van Volcem. Als voorzitter moet ik het reglement bewaken. We doen dat met een zekere souplesse, maar u moet daar natuurlijk niet in overdrijven.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, misschien is er toch ook nog wat werk aan de verkokering van het Vlaams Parlement.

Minister, ik ben benieuwd naar uw antwoord, ook op de punten zes tot en met vijftien van het actieplan. Als vraagsteller mag ik u straks nog van repliek dienen. Ik kijk alvast uit naar uw antwoord.

De voorzitter: De heer Bothuyne heeft het woord.

De heer Robrecht Bothuyne: Ik zal het zeker korter houden dan mevrouw Van Volcem. We hebben intussen een omstandige uitleg gekregen over ruimtelijke ordening en het beleid in Brugge op dat vlak. Uit de uiteenzetting blijkt alvast dat er nog wat lacunes zitten in het beleid van voormalig minister Van Mechelen, die u, minister, zou kunnen invullen.

Er zitten een aantal goede aanbevelingen in de studie van UNIZO. Een aantal zaken zijn ons uiteraard bekend en maken deel uit van de werkzaamheden van de commissie-Berx en commissie-Sauwens. Maar er staan ook een aantal echt nieuwe dingen in, zoals die stilzwijgende vergunning, de dwangsommen bij niet-naleving van beslissingstermijnen, de manieren van inperking van beroepsmogelijkheden die UNIZO voorstelt, enzovoort. Minister, vindt u dat we de komende tijd werk kunnen maken van die aanbevelingen?

Hoe dan ook, de studie van UNIZO is opnieuw een aansporing om snel werk te maken van het omzetten van de aanbevelingen van de commissie-Berx en de commissie-Sauwens in nieuwe regelgeving.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Eerst en vooral wil ik mij volledig aansluiten bij mevrouw Van Volcem en de heer Sabbe. We zijn verleden jaar geëindigd met een zeer breed draagvlak over

de gestelde problematiek. Vanuit dit parlement was de commissie-Sauwens alvast zeer verdienstelijk omdat we een kamerbreed draagvlak gevonden hebben en een hoop aanbevelingen hebben kunnen neerleggen die vandaag de basis zijn om een aantal zaken vooruit te doen gaan. Vooruitgaan is een collectieve verantwoordelijkheid. In eerste instantie is het de verantwoordelijkheid van de regering om een aantal maatregelen te nemen. Ik stel vast dat er al een aantal genomen zijn. Zo was er recent het initiatief van minister Schauvliege om de procedure van het openbaar onderzoek mee te integreren in de procedure van het ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP). Dat is samen met de bevoegde minister, minister Muylers, tot stand gekomen. Dat is alvast toe te juichen.

Het is ook een verantwoordelijkheid van onze ambtenaren. Ik verwijs naar de vraag om uitleg die ik destijds aan de minister gesteld heb, waarin ik stelde dat we er ons op moeten voorbereiden dat onze ambtenaren andere bevoegdheden kregen. We moeten ervoor zorgen dat onze ambtenaren – en dan verwijs ik specifiek naar ruimtelijke ordening – hun vrijgekomen tijd niet gebruiken om in beroep te gaan tegen allerlei genomen beslissingen. Uit het antwoord op een schriftelijke vraag leid ik af dat dat een aandachtspunt zal zijn.

Ik begrijp ook dat er ter zake initiatieven worden genomen. Dit is echter ook de verantwoordelijkheid van ons als parlementsleden. Bij nieuw wetgevend werk moeten we erover waken dat er voldoende aandacht wordt besteed aan de degelijkheid van dat wetgevend werk, zodat we niet opnieuw verzeilen in allerlei moeilijke procedures. We moeten er vooral voor zorgen dat ook wij niet verkokeren. We gaan hier een debat aan dat eigenlijk volledig is gevoerd in de commissie Versnelling. Daar hebben we een uitgebreide gedachtewisseling gehad over de uiteindelijke aanbevelingen van de commissie-Sauwens en de commissie-Berx, en over de vraag wat daar tot op heden mee is gebeurd. Ik heb vandaag enigszins de indruk dat we in de commissie Ruimtelijke Ordening opnieuw het debat voeren dat we in die commissie hebben gevoerd. Dat zou ook een bepaalde vorm van verkokering zijn. We moeten er ook over waken dat dat niet gebeurt.

De heer Bart Martens: Wat dat laatste betreft, wil ik eraan toevoegen dat we, in het kader van de werkzaamheden van de commissie-Sauwens, de regering zullen vragen een periodieke voortgangsrapportage in het leven te roepen. Ze zal dus moeten rapporteren over de stand van zaken met betrekking tot de uitvoering van die tientallen beleidsaanbevelingen die we hebben geformuleerd.

Het plan van UNIZO bevat veel maatregelen die we ook in de commissie-Sauwens hebben overgenomen. Ik ga ervan uit dat de regering daar met bekwame spoed werk van maakt. Dan gaat het over de 'permis unique', over de goede werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, over het afschaffen van de bindende adviezen. Mijnheer Sabbe, ik denk dat dit óók de kmo's ten goede zal komen. Die eengemaakte vergunning zal immers niet alleen voor maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten worden ingevoerd. Het afschaffen van de bindende adviezen zal óók gelden voor vergunningsaanvragen van kmo's.

Het debat over de goede werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen hebben we ook al gevoerd in de commissie Versnelling. Dat zal ook gunstig zijn voor heel het stedenbouw-contentieux dat zich aan het opbouwen is binnen die Raad voor Vergunningsbetwistingen. We hebben ter zake al oplossingsrichtingen aangegeven, zoals een eventuele inbedding van die raad in een algemene Vlaamse bestuursrechtbank en noem maar op. Ik ga er dus van uit dat de regering daar ook met bekwame spoed werk van maakt en dat ze daar ook verslag van zal uitbrengen bij de voortgangsrapportages, die we inderdaad om de zoveel maanden op de agenda van de commissie Versnelling zullen kunnen zetten, zodat het parlement die voortgang kan bewaken.

Een aantal door UNIZO voorgestelde maatregelen hebben we niet overgenomen, zoals de stilzwijgende vergunning en het inperken van beroepsmogelijkheden. Ik vrees ook – en misschien zal ook de minister dat antwoorden – dat we daarmee buiten de lijntjes kleuren. We hebben destijds ons Milieuvergunningendecreet moeten aanpassen als gevolg van een

aantal arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waaruit bleek dat het stilzwijgend vergunnen inging tegen de MER-richtlijn, de IPPC-richtlijn (Integrated Pollution Prevention and Control) en de regels van intern recht op het vlak van de motiveringsplicht en dergelijke. We werken immers binnen een Europese en internationale context, die ons bepaalde beperkingen oplegt.

Hetzelfde geldt voor het inperken van beroepsmogelijkheden. Er is het Verdrag van Aarhus, dat de inspraak in milieubeleidsaangelegenheden en de toegang tot de rechter moet garanderen. Daar kunnen we al evenmin buiten. Daarom kunnen een aantal UNIZO-suggesties moeilijk worden omgezet. Dan plaatsen we ons immers buiten het Europees recht, met alle juridische gevolgen van dien. Ik ga er echter van uit dat de minister daar in zijn antwoord ook nog op zal terugkomen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Het is altijd fijn als er nog wat uiteenzettingen zijn nadat de vragen werden gesteld. Dan hoef ik eigenlijk niet meer te antwoorden. Toch wil ik hier en daar nog iets toevoegen aan wat sommigen hebben gesteld. Ik kan alleszins wat korter zijn.

Toen ik minister van Ruimtelijke Ordening ben geworden, is mijn bekommernis natuurlijk uitgegaan naar heel dat vergunningenaspect dat hier werd belicht. Ik raad u aan de beleidsnota die ik nauwelijks enkele maanden na mijn aantreden heb geschreven, nogmaals te bekijken. U zult die bekommernissen daar volledig in terugvinden. Die punten zijn volledig terug te vinden bij de commissie-Sauwens en de commissie-Berx, maar heel wat van die punten stonden ook al in mijn beleidsnota.

Natuurlijk houd ik rekening met wat er op het terrein gebeurt. De nota van UNIZO hebben ik en mijn medewerkers grondig met UNIZO zelf besproken, met de heer Van Eetvelt en zijn medewerkers. Ik hoef wat dat betreft niet te wachten op het rapport van de secretaris-generaal. Dat is punt per punt met UNIZO doorgenomen. We hebben onze opmerkingen op elk punt aan de heer Van Eetvelt overgemaakt. We hebben ook gezegd waarmee we wel en niet bezig zijn. Ik vind dat immers relevant voor het beleid en de werking van de administratie waarvoor ik verantwoordelijk ben, en ik wil daar ten gronde rekening mee houden. U kent mijn verleden. U weet dat ik diezelfde bekommernissen mee in overweging heb genomen toen ik minister ben geworden.

Zowel de heer Martens als de heer Ceysens heeft er al op gewezen: we hebben onze visienota met betrekking tot het versnellen van investeringsprojecten. In die nota gaan we ten volle in op de voorstellen van de commissie-Berx en de commissie-Sauwens. Met de nota hebben we zonder twijfel de bakens uitgezet voor die versnelling en die kwaliteitsverbetering van de processen voor investeringsprojecten. Mijnheer Sabbe, ik wijs u erop dat het in die visienota niet alleen gaat over publieke projecten, maar net zo goed over alle privéprojecten. Ik heb daar altijd zeer uitdrukkelijk op gewezen. Ik wil geen onderscheid maken. Het zou vreemd zijn, mochten wij als overheid oordelen dat onze projecten niet moeten voldoen aan een aantal regels, maar die regels wel opleggen als de privésector iets doet. Het gaat ook niet alleen over zowel publieke als private projecten, maar ook over het aanpakken van de zaken op alle bestuurlijke niveaus.

Mevrouw Van Volcem, ik zal niet punt per punt ingaan op uw vijftien punten, maar u zult zien dat ik de facto zal antwoorden op zo goed als alle punten. Het eerste deel van de visienota betreft de algemene verbetering met betrekking tot de versnelling van de vergunningenprocedure, met een integratie en vereenvoudiging als eerste grote punt. We proberen om daarin de bestaande procedures samen te doorlopen. Zo krijg je geen tegenstrijdigheden. De procedures komen samen, en we vereenvoudigen ze. We stimuleren ook de samenwerking. De verschillende ambtenaren en de overheid werken oplossingsgericht samen met de initiatiefnemers. We kennen die filosofie al van de projectvergadering. Daarin breng je in een heel vroeg stadium de mensen samen, zowel de initiatiefnemers als diegenen

die de adviezen en vergunningen moeten verlenen. Daardoor creëer je een draagvlak en kun je vanaf het begin, zelfs voor er kosten worden gemaakt, oplossingsgericht werken.

We hebben die filosofie doorgetrokken in ons tweede luik, de grondige hervorming. Daar pakken we de investeringsprojecten aan waarvoor ook een bestemmingswijziging moet worden gerealiseerd. We werken er met een drietrapsraket, met slechts drie beslissingsmomenten. De startbeslissing komt er pas nadat er een grondig overleg met iedereen is geweest en maakt dat de kosten, zelfs voor de projectnemer, sterk kunnen verminderen. Ik geef een voorbeeld. Stel je voor dat je op een stuk grond een hotel met driehonderd kamers wilt zetten. In de oude filosofie maak je een plan, ga je naar een architect, zeg je dat het zo lang, zo breed en zo hoog moet zijn, dat de kamers zus en zo moeten zijn en waar precies je het hotel op je grond wilt zetten, bijvoorbeeld met een stuk grasveld erachter. In de toekomst ga je overleggen met de mensen en ga je waarschijnlijk een aantal tegenstanden, die je anders pas achteraf zou krijgen, kunnen voorkomen, bijvoorbeeld door het gebouw iets lager of iets minder breed of wat langer te maken of door het wat meer aan de zuidkant of wat meer aan de noordkant neer te zetten. Dat proces van overleg eindigt met een startbeslissing. Dat wordt verder uitgewerkt naar een voorkeursbesluit. Ten slotte komt er een projectbesluit. Daarin worden alle beslissingen samengevoegd: zowel de definitieve vastlegging van het bestemmingsplan als alle vergunningen en machtigingen. Dat is de filosofie van de visienota.

Wij zijn de visienota op twee manieren aan het uitwerken. We hebben ten eerste al een aantal 'quick wins' uitgevoerd en uitgewerkt. Deze week vrijdag staan er voor de Vlaamse Regering nog een aantal op de agenda, maar laat mij toe af te wachten tot ze zijn goedgekeurd alvorens ik ze naar buiten breng. Als het een beetje meezit, kan ik vrijdag een nieuwe trein met een aantal versnellingen naar voren brengen. Ten tweede willen we met die drietrapsraket, waarvoor we fundamentele wijzigingen nodig hebben, in de zomer met een duidelijk een uiteraard juridisch sterk onderbouwd voorstel komen, zodat we daar de volgende stap kunnen zetten.

Mevrouw Van Volcem, wat mij betreft, zijn zo goed als alle door UNIZO aangehaalde punten acties die wij zelf op min of meer gelijkwaardige wijze in de visienota hebben. De voorzitter zei het al, ze zijn ook terug te vinden in de commissies-Berx en -Sauwens. We zijn ze volop aan het verwezenlijken. Er zijn een paar uitzonderingen, die de voorzitter al heeft aangegeven, maar de meeste actiepunten van UNIZO zijn haalbaar. Ik geef enkele voorbeelden, zonder daarom in extenso alle vijftien punten te behandelen.

Het systematisch voorbijgaan aan de adviesvereiste als de termijn is overschreden, moet ik zelfs niet meer realiseren. Dit is op 1 september 2009 in werking getreden, bij de realisatie van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Als je niet binnen de dertig dagen je advies krijgt, mag je daaraan voorbijgaan. Dit is dus al gerealiseerd, door mijn voorganger Dirk Van Mechelen.

Ik denk dat u hebt begrepen dat zowel met de projectvergadering, waar we in een vroege fase alle betrokken administraties of alle afdelingen van een departement bijeenbrengen, als met de visienota de filosofie van het doorbreken van de verkokering wordt gerealiseerd: iedereen komt samen aan tafel en zo zijn er, mijnheer Sabbe, geen tegenstrijdigheden waarbij de ene zegt dat het moet en dat de andere zegt dat het niet mag. Men doet alsof er zeer veel bindende adviezen zijn. Er zijn op dit ogenblik, als ik het goed heb, drie bindende adviezen: het advies met betrekking tot het onroerend erfgoed, dat de machtiging integreert in de stedenbouwkundige vergunning; het advies van de wegbeheerder, dat tijdelijk bindend is tot 2013; en het advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, maar dat is enkel voor grotere projecten in niet-ontvoogde gemeenten. Ook de afschaffing van deze bindende adviezen bij de stedenbouwkundige vergunningen onderzoeken we. We zullen met politiek overleg in de regering bekijken wat daaraan kan veranderen.

U hebt zelf aangehaald dat het experiment met de digitale bouwaanvraag loopt met de stad Antwerpen op een fundamenteel niveau. U zegt zelf dat er een aantal problemen zijn. We

kunnen zo'n digitale bouwaanvraag niet zomaar invoeren. Dit vraagt heel wat onderzoek. U vroeg wie het zal betalen. Ik heb gehoord hoeveel de stad Antwerpen zou kunnen besparen met een digitale bouwaanvraag. Ik zou het leuk vinden daar een deel van te krijgen, maar ik ga ervan uit dat dit niet zal lukken. U begrijpt dat dit een enorme winst betekent voor iedereen. Het is een 'win' voor de indiener, zowel administratief als wat de kosten betreft. Ik heb begrepen dat een digitale bouwaanvraag de kostprijs van het indienen van een aanvraag zou halveren. Het is ook een enorme 'win' voor de behandelaar. De stad Antwerpen had daar een raming van gemaakt. Ik heb het niet bij, omdat ik niet wist dat u die vraag ging stellen. Ik ben wel echt geschrokken van de grootte van dat bedrag.

U weet dat ik voor de werking van de Raad voor Vergunningsbetwistingen een actieplan heb, met bijkomende middelen en zelfs een oproep voor een extra rechter. Ik ben volledig op de hoogte van de moeilijkheden. In de mate dat wij dat kunnen – uiteindelijk is het een rechtscollege met autonomie – proberen we in te grijpen om een versnelling te krijgen in de uitspraken. Er is een verkeerde verwachting gecreëerd door te stellen dat daar uitspraken kunnen komen in twee of drie maanden. Alleen al door de procedures in de codex, zoals de mogelijkheid om te reageren en de wachttijd voor het indienen van stukken, komt een normale uitspraak er na zeven tot twaalf maanden. Ooit heeft iemand gezegd dat er na twee of drie maanden een uitspraak zou volgen. Dat kan niet. Dat is niet haalbaar. Er is wel duidelijk een probleem, anders had ik geen actieplan gevraagd. Ik wil samen met minister Schauvliege kijken naar een samenwerking. Minister Bourgeois heeft een gemeenschappelijk rechtscollege gecreëerd. We zetten onze stappen.

In verband met de stilzwijgende vergunning of de *lex silencio positivo*, hebt u gelijk, voorzitter. Ik herinner me uit mijn vorige job de discussie over de stilzwijgende milieuvergunning. Dat betekende dat je aan de algemene en de sectorale voorwaarden van VLAREM moest voldoen, maar dat je geen specifieke voorwaarden kreeg opgelegd. Dat kon niet volgens de Europese richtlijnen. Je kunt die stilzwijgende vergunning dus niet realiseren.

Mijnheer Sabbe, ik zie aan uw gelaatsuitdrukking, ook al hebt u nog niets gezegd, wat u wilt vragen. Daarnaast hebben ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof problemen met een stilzwijgende vergunning.

U vraagt zich misschien af wat er in Nederland gebeurt. Daar bestaat er enkel een stilzwijgende vergunning voor zeer eenvoudige zaken. Voor die zaken hebben wij soms een meldingsplicht. Je meldt aan de gemeente dat je iets gaat doen en hoeft niet te wachten op de goedkeuring. Na twintig dagen mag je beginnen. Dan heb je de facto een stilzwijgende vergunning. Voor andere gevallen hebben we vrijstellingen verleend. De stilzwijgende vergunning in Nederland is dus een alternatief voor wat wij doen met een vergunningsvrijstelling of een melding. Daarom kan dat daar wel. Het gaat niet over grote projecten.

Het Grondwettelijk Hof zegt bijvoorbeeld dat de rechten van derden worden geschaad indien er een stilzwijgende vergunning zou zijn, want naar aanleiding van een vergunning kun je in beroep gaan. Er zijn heel wat bezwaren van Europa, het Grondwettelijk Hof en de Raad van State.

Er is nog een andere zaak waar we niet mee akkoord gaan: de dwangsom bij het overschrijden. Daarop heeft minister-president Peeters al geantwoord. Ik sta uiteraard achter zijn antwoord. De discussie daarover is ook gevoerd in de commissie-Sauwens en de commissie-Berx. We hebben dat niet gedaan, ook omdat we niet overtuigd zijn dat dwangsommen tot iets positiefs zouden leiden. Die dwangsom kan evengoed een negatieve beslissing bevorderen, om toch maar een beslissing te hebben. Dan bereiken we waarschijnlijk het omgekeerde van wat degenen die pleiten voor een dwangsom wensten.

Voorzitter, ik zou bij elk van de vijftien punten een antwoord kunnen geven. We gaan met de Vlaamse Regering naar een uitvoering van die punten, die overigens meestal al genoemd zijn door de commissie-Sauwens en de commissie-Berx.

De heer Ivan Sabbe: Bedankt voor uw antwoord, minister. Ik geloof in de goedheid van uw intenties en dat u de overtuiging hebt dat er iets moet gebeuren op dat vlak.

We moeten beleidsnota's opmaken. Dat is een zeer goede zaak. Daarna moeten we commissies zoals de commissie-Sauwens en de commissie-Berx organiseren, met conclusies. Daarop wordt een visienota geënt. Dat vind ik allemaal zeer goed. Maar het moet concreet merkbaar worden 'on the field', bij de mensen, voor ondernemingen en voor particulieren bij het bouwen van een huis. Dat is een probleem in Vlaanderen. Op dat vlak moeten we sneller gaan. Na een visienota moet er snel worden gehandeld.

De focus van de commissie-Sauwens en de commissie-Berx ligt op maatschappelijk belangrijke projecten. Voor de gewone burger en de gewone kmo staan er zaken in uw visienota, maar ik zou dat toch graag wat meer gebald zien. Als het van mij afhangt, komen er concrete maatregelen voor de meer modale actoren in onze samenleving, eerder dan voor de maatschappelijk belangrijke projecten.

Ik geef enkele voorbeelden. Waarom krijgt bij een ontvoogde stad of gemeente de gemachtigde ambtenaar nog een beroepsmogelijkheid? Ik geef een praktijkvoorbeeld, want daar houd ik van. In Kuurne, grensgemeente van mijn stad, wordt er een vergunning afgeleverd voor twee projecten, een houtbewerkend en een metaalbewerkend bedrijf, in een industriezone die is ingekleurd als vervuilende activiteit. Metaal- en houtbewerking zijn nu niet de meest vervuilende activiteiten, maar toch ook niet de properste. Wat gebeurt er? De gemeente geeft de vergunning af, maar de gemachtigde ambtenaar gaat in beroep omdat hij vindt dat het niet vervuilend genoeg is. Hoe gek kun je het bedenken? Laat ons ermee stoppen dat in ontvoogde gemeenten de gemachtigde ambtenaar op die manier in beroep gaat.

Ik heb spijtig genoeg ook wat ervaring met de Raad voor Vergunningsbetwistingen. U zegt dat daar ook concrete acties ondernomen worden. Het kan daar mijns inziens niet snel genoeg gaan. U stelt twaalf maanden voorop. Ik denk dat iedereen blij zou zijn mocht het effectief binnen de twaalf maanden gebeuren. Ik heb kennis van een zaak die in oktober alle stukken had binnengebracht en alle partijen had gehoord. We zijn intussen mei, en er is nog altijd geen uitspraak. Dat leidt tot een verlamming van de projecten en tot rechtsonzekerheid. Daar moet zeer dringend aan gewerkt worden.

U verwijst naar het Nederlandse voorbeeld. In mijn amendement had ik op uw opmerking geanticipeerd. Mijn voorstel was namelijk dat, wanneer de termijn verstreken is, de gemeente of stad verplicht is om de vergunning uit te schrijven en aldus een datum te stellen. Dat is niet 'stilzwijgend' in volledige zin. De vergunningsaanvrager kan zo wel bij gewoon schrijven melden dat de termijn voorbij is en vragen om de vergunning af te leveren. Volgens mijn voorstel zou de gemeente dan verplicht zijn om de vergunning administratief te acteren. Dat zou dan ook bindend zijn. Dat is gecheckt door rechtsdeskundigen. Men zou dan ook die datum stellen. Dat was net uw belangrijkste opmerking tegen de manier van werken in Nederland.

Ik verwijs hier bijvoorbeeld naar vergunningen voor verkavelingen die al zijn afgeleverd, waar er heel specifieke gabarietvoorschriften en dergelijke meer zijn. Daar is mijns inziens een vereenvoudiging mogelijk. Wat is immers nog de zin van een bouwaanvraag te moeten indienen 'en bonne et due forme' als alle elementen al gekend zijn? Dat lijkt mij niet nodig.

Er zijn in dat kader al een paar positieve zaken gedaan. De lijst van meldingsplichtige werken zouden we nog kunnen uitbreiden. U spreekt ook over een voorstel in drie stappen, waarbij alle administraties worden opgeroepen om met elkaar in overleg te gaan. U zou dat kunnen vergemakkelijken door een 'permis unique'. (*Opmerkingen van minister Philippe Muylers*)

Die zal er inderdaad zijn in een derde fase, maar ik wil u vragen om rekening te houden met de suggestie om ervoor te zorgen dat de aanvrager maar één aanvraag moet indienen.

De heer Bart Martens: Dat is ook de bedoeling, mijnheer Sabbe. Dat is wat in de derde trap van die drietrapsraket zit. Vandaag geldt dat al voor de klasse 2-inrichtingen op het vlak van milieu. Daar is er voor de stedenbouwaanvraag en de milieuanvraag één loket, één openbaar onderzoek, één besluit.

De heer Ivan Sabbe: Vlaanderen kennende wacht ik met argusogen het moment af dat dit in de praktijk wordt omgezet. Ik wil eerst kunnen vaststellen dat de betrokkene effectief maar één aanvraag moet indienen en dat al de rest achter de muren van het loket gebeurt, en niet meer door de aanvrager moet gebeuren. Ik laat mij graag in positieve zin verrassen, maar spijtig genoeg is mij dat de voorbije twee jaar nog niet veel overkomen.

Het laatste punt dat ik wil aanhalen, is de convergentie tussen wat wij in Vlaanderen beslissen in wetgevend karakter en wat de gemeenten er dan mee doen. Ik verwijs specifiek naar de regelgeving inzake het clicheringsbesluit rond alternatieve energie. De Vlaamse overheid zegt hoe ze het wil, maar achteraf wordt de gemeente in haar interpretatie stringenter gehouden aan de interpretatie die algemeen gegeven wordt van het clicheringsbesluit inzake alternatieve energie.

Minister, ik hoop dat wij op heel korte termijn concrete resultaten mogen verwachten.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, uw antwoord voldoet enigszins. Ik weet dat u een goede partner bent in het aanpakken van het versnellen van een en ander, maar ik wil u toch nog enkele suggesties meegeven.

Het actieplan voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen is een goede zaak, maar eerlijkheidshalve moet men ook zeggen dat men 350 dossiers verwachtte en dat het er nu 900 zijn. Op één na zitten ze op schema voor 350. Er moet dus vooral extra personeel worden ingezet.

Een ander punt is het beroep van de eigen administraties in ontvoogde gemeenten. Daar moet echt werk van worden gemaakt. Er moet meer evenwicht komen tussen politiek en administratie. Het kan niet zijn dat een ontvoogde gemeente toch nog bevoegd wordt door één ambtenaar van de administratie, die tegen een heel project een beroep indient bij de bestendige deputatie, die dan uiteindelijk opnieuw een politiek orgaan is. Als de burgemeester van dezelfde kleur is als de voorzitter van de deputatie, en de administratie gaat in beroep bij de bestendige deputatie, weet u ook dat de bestendige deputatie meestal de stad of gemeente opnieuw gelijk zal geven. Dat leidt dus alleen maar tot zeven maanden rechtsonzekerheid en tot vertraging van projecten.

Het beroep van de administratie bij een hogere overheid kan mijns inziens totaal niet. Het moet stoppen dat de ene overheid een wantrouwen heeft ten aanzien van de andere overheid. Het kan niet dat een hogere overheid stelt dat de burgemeesters en schepenen de wetten niet zullen respecteren of hun boekje te buiten zullen gaan. Dat bewijst dat er een wantrouwen zou zijn ten aanzien van lokale overheden, wat niet kan als je het vertrouwen hebt gekregen van ontvoogd te zijn. Dat vertrouwen moet hersteld worden. Als je ontvoogd bent, moet men je ding laten doen.

Een ontvoogde gemeente heeft bovendien een gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar (GSA), die een juridisch advies geeft of het kan of niet kan. Het college kan slechts op gemotiveerde wijze afwijken. Indien de wet toch overschreden zou zijn, kan het ook nog altijd dat een bezwaarschrijver naar de Raad voor Vergunningsbetwistingen gaat. Als u dan toch een legaliteitstoets wilt bewaren voor de Vlaamse overheid, bijvoorbeeld voor als men in het slechtste geval ziet dat een college flagrant een wet overtreedt, zou u ook aan de administratie een marginaal toetsingsrecht kunnen geven bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, die dan bijvoorbeeld binnen een termijn van zes weken moet worden behandeld.

Minister, er is dus nog heel wat werk aan de winkel, dat alleen u kunt doen. De vergunningen worden grotendeels afgeleverd door steden en gemeenten. Alleen de Vlaamse administratie geeft vergunningen in een beperkt aantal dossiers. Ik vraag nadrukkelijk dat u die lokale overheden vertrouwt en dat u uw handelingen daar ook naar stelt.

Wat de stilzwijgende vergunning betreft, gaat het vooral over de milieuvergunning. Voor de stedenbouwkundige vergunning is er eigenlijk een ander probleem. Ik weet zelf ook niet hoe ik dat moet oplossen. Daarom vraag ik u of u er misschien iets kunt aan doen. In Vlaanderen is er een traditie van bijzondere plannen van aanleg (BPA's) en verkavelingen. In de hiërarchie van decreten primeren de BPA's en verkavelingen nog altijd op wat u beslist. Voor lokale overheden is het onmogelijk om 90 BPA's te herzien omdat er telkens een ruimtelijk uitvoeringsplan (RUP) moet worden opgemaakt. De termijn voor een RUP bedraagt 1,5 jaar en een RUP kost gauw 30.000 tot 40.000 euro.

Ik ben er zelf eerder voorstander van dat men geen vergunning moet aanvragen, want een stilzwijgende vergunning veronderstelt toch nog een document, wat weer voor administratieve overlast zorgt. Ik ben dus eerder voor de vrijstelling van de melding, maar de vraag is hoe we dat kunnen doen als het BPA en de verkaveling afwijken.

De voorzitter: De heer Ceysens heeft het woord.

De heer Lode Ceysens: Voorzitter, de commissie-Sauwens heet inderdaad de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten. We hebben er van in het begin voor gepleit dat die commissie voer moest zijn om alle procedures te vereenvoudigen. We hebben dat document, laat het ons vooral koesteren en in actie schieten en geen nieuwe documenten maken.

Minister, ik heb u destijds een vraag gesteld over beroepsmogelijkheden voor de ambtenaren. U hebt toen heel duidelijk gezegd dat er een transitie komt en dat er andere doelstellingen komen, maar toch stel ik vast – uit de cijfers van een antwoord op een schriftelijke vraag van de heer Van den Heuvel – dat er een aantal ambtenaren zijn die niet aan de verleiding kunnen weerstaan en dat het verschil per provincie groot is. We kunnen er maar één duidelijke conclusie uit trekken: beperk de beroepsmogelijkheden. Er zal nog een bepaalde vorm van toezicht moeten zijn, maar er moet ingegrepen worden.

We moeten erin slagen om de Raad voor Vergunningsbetwistingen beter te laten werken. Ik denk dat er al een aantal stappen vooruit worden gezet, maar we kunnen een aantal zaken nog vlotter laten lopen. Het is niet meer van deze tijd dat er in de namiddag een aantal zaken worden behandeld waar juristen, architecten, verweerders en aanvragers zitten te luisteren naar een behandeling van een dossier dat hen niet aanbelangt. Het moet perfect kunnen om die mensen op een bepaald uur te laten binnenkomen. Het is een praktische suggestie. Ik kijk vooral uit naar de toezegging van minister Bourgeois om te komen tot één Vlaams rechtscollege. Ik heb begrepen dat er intussen een werkgroep is opgericht.

Collega's, u spreekt over stilzwijgende vergunning, meldingsplicht of vrijstelling. Ik zou toch nog een opmerking willen maken. Een hele tijd geleden, toen de vrijstelling en de melding net was ingevoerd, zijn er een aantal vragen om uitleg gesteld over de meldingsplicht. Ik herinner me dat de commissiezaal vol zat met mensen die hierover kritische vragen stelden en zelfs hardop vroegen om de meldingsplicht opnieuw af te schaffen. Ik herinner me dat de CD&V-fractie toen ongeveer als enige de meldingsplicht met vuur verdedigd heeft. Ik zou aan de collega's die vandaag deze procedures in vraag stellen, willen vragen om op zulke momenten deze procedures ook mee te verdedigen.

De heer Bart Martens: Minister, ik heb nog twee opmerkingen. Wat het inperken van beroepsmogelijkheden van administraties of adviserende overheidsdiensten betreft, denk ik dat er nog een tussenweg is waarbij men de ambtenaar-generaal laat beslissen of een beroep legitiem is of niet. Hij kan vanuit een 'helikopterview' een belangenafweging doen en

optreden tegen al te lichtzinnige beroepen. Dit debat moeten we eens ten gronde voeren, want het kan niet in de marge van deze vraag.

U zegt dat er nog maar vier bindende adviezen zijn. Ik denk dat u er een over het hoofd hebt gezien. In het Bosdecreet is in een bindend advies van de administratie voorzien voor de bebossing van landbouwgebieden. Het is een vergunning die door de gemeente moet worden afgeleverd op basis van – godbetert – het veldwetboek. Ik denk dat het een bindend advies is dat we zo snel mogelijk zouden moeten kunnen schrappen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik ga niet op alles ingaan, want ik heb een déjà-vugevoel voor een aantal punten. We zijn de commissies-Berx en -Sauwens aan het overdoen. Ik heb in mijn antwoord duidelijk aangegeven in welke richting we gaan. Er worden hier suggesties gedaan alsof ze voor de eerste keer worden gegeven. De heer Sabbe zegt dat hij graag bereid is om zich te laten verrassen. Dat telt ook voor mij. Uw suggesties hebben mij echt wel niet verrast.

Het ging hier over de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Ik heb meer personeel aangeworven. Ik heb in extra geld voorzien. Ik heb het niveau dat de heer Van Mechelen had ingesteld, verlaagd, omdat er op dat niveau niemand kon worden aangeworven. Ik krijg een maandelijkse beschrijving van de situatie. Ik heb de beslissing genomen om een oproep voor een extra rechter te doen. Ik zet dus al die stappen. Laat het ons maand per maand bekijken en zorgen dat er een oplossing komt.

Mijnheer Ceysens, ik ga me niet mengen met de praktische werking van de raad. Als het management van de raad het niet zelf kan, dan hoort dat management daar niet thuis. Als minister moet je weten wie je welke verantwoordelijkheid geeft. Zij hebben die verantwoordelijkheid. Het resultaat moet er zijn. De manier waarop moeten zij bepalen. Anders kan ik er beter gaan zitten en dan kan ik dat ook het best doen bij de VDAB, bij SYNTRA en bij alle dingen waarvoor ik bevoegd ben, maar dat kan niet. Ik kan alle praktische suggesties doorgeven, maar zij beslissen hoe ze zich organiseren. Dat is mijn filosofie over management.

Als ik vorige week niet naar Canada had gemoeten, dan hadden we het beroep door ambtenaren al besproken in de Vlaamse Regering. Ik verwacht nu vrijdag een beslissing te kunnen nemen. Welke beslissing dat zal zijn, dat laat ik eerst aan de Vlaamse Regering over omdat het een ministerieel besluit is.

U kunt in het hoofdstuk Ruimtelijke Ordening in het witboek Interne Staatshervorming lezen dat we de subsidiariteit voor de gemeenten voor Ruimtelijke Ordening maximaal bevorderen. Ik kan u ook zeggen dat ik tijdens de twee jaar dat ik minister ben, een aantal gemeenten heb gezien die fantastisch goed weten hoe een paraplu werkt. Ze nemen over moeilijke beslissingen geen tijdige beslissing om zo bij de bestendige deputatie terecht te komen. U zegt dat dat niet meer bestaat. Jawel, dat bestaat dus wel. Er zijn gemeenten die duidelijk hun verantwoordelijkheid ontlopen in de hoop dat het hogere niveau het wel zal doen.

Ik denk dat elke gemeente een BPA kan wijzigen en in zijn volledigheid kan schrappen. Maar als ik voor de melding zou zeggen dat dit overruled wordt in een verkaveling, dan ga je wel voorbij aan de filosofie van de melding. Want de melding zegt dat als je voldoet aan een aantal voorwaarden die ook een gemeente mee kan bepalen, je dan alleen maar moet melden of vrijgesteld bent. Dat is toch wel een andere filosofie en ik denk dat we de subsidiariteit maximaal toepassen.

De voorzitter: De heer Sabbe heeft het woord.

De heer Ivan Sabbe: Een resultaat wordt gemeten aan de eindstreep. Minister, ik zal geen rekening houden met uw smalende opmerkingen. Ik zal u beoordelen op de resultaten die u realiseert. Ik heb de voorbije twee jaar nog geen resultaten gezien. We kunnen hier veel commissies samenroepen en palaveren. Ik hoop dat het geparlaver zich zal omzetten in

concrete acties. Ik zal de eerste zijn om het toe te juichen als de concrete actie voelbaar ‘on the field’ gerealiseerd is.

Ik doe een oproep aan de 50 schepenen en burgemeesters van de 124 parlementsleden in dit parlement om eerst goed na te denken waarover ze gaan stemmen vooraleer ze op de groene knop drukken. Misschien moeten ze dan afwijken van het typische stemgedrag van meerderheid tegen oppositie. Ze moeten zich afvragen of ze met hun stemgedrag niet bijdragen tot de verkokering – zoals hier zo mooi wordt verwoord –, de verrommeling en het verhogen van de administratieve drempels voor ondernemend Vlaanderen. Want dat is een verantwoordelijkheid die 50 van de 124 parlementsleden zeker hebben. U deelt in de kosten als dit beleid moet worden geïmplementeerd op gemeentelijk niveau. Daarom moet u faciliteren in de positieve zin en niet meewerken aan bijkomende regelgeving. Ik heb dit al ondervonden bij verschillende zaken, zoals de winkelnota, de private arbeidsbemiddeling en de laatste aanpassingen aan het decreet. Ik hoop dat we hier in het vervolg wat meer concrete vereenvoudiging en facilitering zullen zien voor de vergunningprocedures.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de aanleg van carpoolparkings - 2016 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Een tijdje geleden vierden we de twintigste verjaardag van de eerste carpoolparking in Vlaanderen.

Minister, een jaar geleden heb ik u een vraag om uitleg gesteld over de opmaak van ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's) voor de aanleg van carpoolparkings. Er werd een overleg tussen het Agentschap Ruimtelijke Ordening en in het bijzonder de afdeling Ruimtelijke Planning en het Agentschap Wegen en Verkeer opgestart om een duidelijk beeld te krijgen van de totale ruimtevrage voor carpoolparkings.

Het Agentschap Wegen en Verkeer kreeg de opdracht om alle locaties voor toekomstige carpoolparkings af te lijnen. Die lijst zou worden afgetoetst met de criteria die in het nieuwe uitvoeringsbesluit zijn opgenomen. Dat besluit werd goedgekeurd in uitvoering van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening. Hierdoor worden bepaalde zaken vergunbaar zonder de opmaak van een RUP, zoals het aanleggen van carpoolparkings, echter enkel binnen de lussen van een op- en afrittencomplex. Ook moest nog onderzocht worden of de overige projecten kunnen worden opgenomen in de loop van de planningsprocessen.

Ik heb ondertussen vernomen dat het departement Ruimtelijke Ordening een lijst heeft ontvangen van het Agentschap Wegen en Verkeer. De toetsing zoals vorig jaar door u aangekondigd, moest in januari van dit jaar nog gebeuren. Uit het antwoord op een schriftelijke vraag over dit onderwerp gaf u aan dat in het kader van de Visienota Versnellen van investeringsprojecten een evaluatie is opgenomen van het eerder vermelde besluit. Het departement Ruimtelijke Ordening zal nagaan in welke mate een bijstelling van dit besluit wenselijk is om bepaalde locatievoorstellen van carpoolparkings bijkomend mogelijk te maken zonder ruimtelijk uitvoeringsplan.

Ik stel u deze vraag eigenlijk ook als opvolgingsvraag. We zijn namelijk volop bezig met de prioritaire wegen in zuidelijk Oost-Vlaanderen, waar we ook een aantal carpoolparkings willen plannen.

Een jaar na de aankondiging dat onderzocht zou worden welke carpoolparkings onder het besluit vielen, zijn we gekomen tot een lijst met de concrete locatievoorstellen. Zijn deze

voorstellen ondertussen al getoetst aan de vigerende bestemmingen? Wat zijn de resultaten van deze toetsing?

Wat is de uitkomst van de evaluatie van het besluit in het kader van de Visienota Versnellen van investeringsprojecten? Wanneer zal het gewijzigde besluit klaar zijn? Wat zal de impact zijn op het aantal RUP-plichtige carpoolparkings?

Wat is de vermoedelijke vertraging van de projecten die alsnog een RUP nodig hebben na een wijziging van het geëvalueerde besluit? Wat is de tijdswinst voor de projecten waarvoor geen RUP meer noodzakelijk is door het nieuw te wijzigen besluit? Zijn er al projecten opgenomen in de planningsprocessen? Wat is het resultaat hiervan?

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Minister, collega's, het plannen van carpoolparkings is iets dat ons allemaal wel beroert. Het probleem van de personenmobiliteit in Vlaanderen is toch wel iets dat we bevoegdheidsoverschrijdend moeten aanpakken. Het is noodzakelijk om het verkeerslandschap in Vlaanderen steeds meer filevrij te houden. Er zijn vooral ook milieuoverwegingen en economische overwegingen bij het aanleggen van carpoolparkings.

Minister, we mogen niet vergeten dat veel mensen zich dagelijks ergeren aan de vele files. Het eigen vervoer wordt bovendien bijna onbetaalbaar, niet alleen door de fiscaliteit die door Vlaanderen wordt opgelegd, maar wegens de kostprijs van de wagen zelf.

Minister, ik ben dan ook benieuwd naar de resultaten van uw concrete locatievoorstellen.

Bijkomend wil ik u vragen hoe de lokale overheden worden betrokken in deze besprekingen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, ik dank u.

Mevrouw Franssen, op uw laatste schriftelijke vraag over carpoolparkings heb ik geantwoord dat mijn administratie een lijst met locatievoorstellen had ontvangen en hierover overleg zou organiseren met het Agentschap Wegen en Verkeer. Ik formuleer die voorstellen dus niet zelf, maar het AWV doet dat. Ik heb deze lijst dus inderdaad gekregen, hij werd mij overgemaakt op 26 januari 2011.

Op die lijst stonden ongeveer dertig locaties waar carpoolparkings gewenst zijn. Die lijst bevatte echter niet meer gegevens dan enkel de locaties. Mijn administratie heeft het AWV om bijkomende inlichtingen moeten vragen. We hebben die bijkomende gegevens nog niet allemaal ontvangen. Zonder die gegevens kunnen we moeilijk verder. Zodra we erover beschikken, zullen we het overleg dat gepland was, laten plaatsvinden. We volgen het dossier op, zodat het overleg nog vóór of tijdens de zomer kan plaatshebben.

Parallel heeft mijn administratie verder gewerkt aan de evaluatie van het besluit Kleine Wijzigingen, zoals u zelf aangeeft, in het kader van die versnelling van de investeringsprojecten.

Bij de aanpassing van het besluit zal in ieder geval ook worden bekeken in welke gevallen carpoolparkings kunnen worden vergund in meer situaties dan vandaag al het geval is.

De evaluatie vergt de betrokkenheid van de verschillende administraties en is nog niet afgerond. Het hangt af van de gesprekken die we hierover binnen de regering moeten voeren wanneer het gewijzigde besluit klaar zal zijn. Als iedereen het daarmee eens is, kan dat snel gaan. We zullen moeten afwachten hoe snel dit kan.

Voor de projecten van carpoolparking die niet onder het besluit kunnen vallen en waarvoor een ruimtelijk uitvoeringsplan dient te worden opgemaakt, moet men op anderhalf jaar uitstel rekenen. Als je wel met het besluit kleine wijzigingen kunt werken, dan is dat ook de winst die je daar grosso modo van kunt verwachten.

Tijdens het geplande overleg met het AWW zullen we in ieder geval bekijken hoe we een gerichte fasering in de realisatie van alle voorziene carpoolparkings kunnen plannen. Op die manier kunnen we de onmiddellijk vergunbare carpoolparkings eerst realiseren en de andere in een latere fase.

Uit de lijst die mijn administratie eind januari van AWW ontving, zijn een 3-tal projecten reeds opgenomen in de gewestelijke planningsprocessen ter voorbereiding van een ruimtelijk uitvoeringsplan. De carpoolparking aan het op- en afrittencomplex E40 en N44 te Aalter was opgenomen in het betreffende RUP. Dat RUP werd ondertussen evenwel vernietigd door de Raad van State. Dat RUP dateerde van vóór het besluit kleine wijzigingen. Ondertussen kan deze carpoolparking vergund worden op basis van het huidige besluit kleine wijzigingen. Momenteel wordt, ter voorbereiding van de vergunningsaanvraag, de milieueffectrapportage (MER) afgewerkt.

De carpoolparking langs de E313 aan het op- en afrittencomplex nummer 28, Hasselt-Zuid, is opgenomen in het planningsproces voor het regionaalstedelijk gebied Hasselt-Genk. Hiervoor is de plan-MER opgestart.

De carpoolparking langs de N50 te Oostkamp is opgenomen in het RUP van het regionaalstedelijk gebied Brugge. Dat RUP is definitief vastgesteld op 4 februari 2011.

De conclusie is dat we bezig zijn met de zaken waarmee we ons bezig kunnen houden. We wachten op meer gegevens van het Agentschap Wegen en Verkeer. Daarna zullen we overleg plegen en een duidelijke fasering afspreken. Wat snel kan gebeuren, moet ook snel gebeuren. Wat meer tijd vergt, moet in de planning worden opgenomen.

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Zodra hij bijkomende inlichtingen heeft ingewonnen, zou hij dat overleg met spoed moeten plannen. Wat het besluit Kleine Wijzigingen betreft, vind ik het spijtig dat dit punt tijdens de eerste wijzigingen niet aan bod is gekomen. Anderhalf jaar is natuurlijk lang.

Het belang van de carpoolparkings is hier al duidelijk naar voren gebracht. Ik hoop dat slechts weinig carpoolparkings zo lang op zich zullen laten wachten. Vaak gaat het om de verkeersveiligheid. Dit is zeker het geval voor de N42 en voor andere voorbeelden. Ik dring er in elk geval op aan dit dossier met spoed te behandelen.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, momenteel moet de lokale overheid steeds een individueel RUP opstellen. Dat duurt anderhalf jaar. Is het niet mogelijk een sectoraal RUP voor heel Vlaanderen te maken? De visie van Vlaanderen kan dan luiden dat er meer carpoolparkings moeten komen. Dit gewestelijk RUP kan carpoolparkings in een beweging mogelijk maken.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Volgens mij biedt de suggestie van mevrouw Van Volcem geen oplossing. We zullen zien of we daar rekening mee kunnen houden. We moeten de zaak in een breder perspectief bekijken. We moeten ook de mobiliteit in beschouwing nemen. Dit gebeurt zeker naar aanleiding van de opmaak van het nieuw beleidsplan Ruimte Vlaanderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de ruimtelijke strategische projecten, meer bepaald de geselecteerde projecten van de provincie Oost-Vlaanderen betreffende ruimtelijke ordening en windturbineprojecten - 2028 (2010-2011)

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, om de ruimtelijke kwaliteit in Vlaanderen te verbeteren, investeert de minister 2,1 miljoen euro in zeven strategische ruimtelijke projecten. Door middel van deze subsidies worden gemeenten, provincies en andere publieke actoren gestimuleerd om de ruimtelijke kwaliteit in Vlaanderen door middel van concrete projecten te verhogen.

De provincie Oost-Vlaanderen is als een van de geselecteerde indieners uit de bus gekomen. Met dit strategisch project wil de provincie de mogelijkheden inzake de inrichting en het beheer van windturbineprojecten op het grondgebied van Oost-Vlaanderen onderzoeken.

Op 29 april 2011 heb ik een persbericht van de provincie Oost-Vlaanderen ontvangen. Hierin wordt een project aangekondigd met de opdrachtomschrijving “ invullen van de concentratiezones voor windturbines in vijf prioritaire gebieden, met name de Gentse Kanaalzone, de Waaslandhaven, het gebied Maldegem-Eeklo, de transportcorridor van de E40 en de transportcorridor van de E17.” Wat mijn eigen regio betreft, voorspelt de provincie Oost-Vlaanderen in dit persbericht dat er dertig tot vijftig grootschalige windturbines moeten bijkomen.

Minister, blijkbaar is de projectomschrijving tussen de indiening van het project en de uiteindelijke gunning op een merkwaardige manier gewijzigd. Ik zou dan ook graag een aantal vragen over dit ruimtelijk strategisch project van de provincie Oost-Vlaanderen stellen.

Met welke precieze opdrachtomschrijving heeft de provincie Oost-Vlaanderen destijds naar een subsidie voor ruimtelijke strategische projecten meegedongen? Als ik het persbericht lees, vind ik dat hier een andere invulling aan is gegeven. Kan een provinciebestuur de invulling van het project zomaar tussentijds wijzigen?

De oorspronkelijke klemtoon lag op de inrichting en het beheer van projecten. Nu is het blijkbaar de bedoeling om concrete zones af te bakenen en het overleg met de lokale besturen te starten. Ik kan u garanderen dat de meeste lokale bestuurders zich bij het lezen van dit persbericht in hun ochtendkoffie hebben verslikt. Is deze wijziging misschien aan suggesties en interventies van uw diensten te wijten?

Welke financiële middelen ontvangt de provincie Oost-Vlaanderen hiervoor? Op welke manier kan het provinciebestuur deze middelen aanwenden? Is dit geld bestemd voor personeel, voor studiewerk of voor iets anders? Wanneer verwacht u concrete resultaten in verband met dit project?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, aangezien ik eerst de precieze opdrachtbeschrijving moet overlopen, zal mijn antwoord vrij lang zijn. Ik zal gewoon voorlezen hoe de provincie Oost-Vlaanderen dit project in de projectindiening heeft samengevat. Die omschrijving gaat verder dan de samenvatting die mevrouw Taeldeman in haar vraagstelling naar voren heeft gebracht.

Het provinciebestuur schrijft het volgende: “Tot op vandaag beperkte het beleid zich voornamelijk rond de locatiekeuze voor windturbineprojecten. Met behulp van de omzendbrieven omtrent de inplanting van turbines en recent ook in het provinciaal beleidskader voor windturbines kan worden geoordeeld of een locatie al dan niet ruimtelijk aanvaardbaar is en of de inplanting voldoet aan de minimumeisen inzake hinder. Met het strategisch project ‘Windenergie: Wie eerst komt eerst maalt?’ wordt een stap verder gezet en worden de

mogelijkheden onderzocht naar de inrichting en het beheer van windturbineprojecten. Het doel van dit project is, om in het kader van een concrete projectontwikkeling, werkwijzen te ontwikkelen om te gaan met de concurrentieproblematiek en de verdeling van de lusten en lasten, twee elementen die op dit ogenblik overal in Vlaanderen een nefaste invloed hebben op het draagvlak. Hiertoe gaat het project uit van het faciliteren van samenwerkingsverbanden binnen projectgebieden, het ondersteunen van geschikte inplantingen op macro-, meso- en microniveau, het stroomlijnen van de gewenste projectontwikkeling naar de vergunningsverlening toe, het ondersteunen van het lokale draagvlak, onder meer door participatie, en het ontwikkelen van verdere juridische onderbouwing en beleidsinstrumenten. Het project heeft niet als doel de ontwikkeling op het vlak van windenergie in Vlaanderen tegen te gaan of te vertragen. Vandaar dat bij de locatiekeuze voor het opstarten van voorbeeldprojecten geopteerd wordt voor de moeilijker te ontwikkelen gebieden op vlak van windenergie, waar het sturen van ontwikkelingen ook vaak een noodzaak is om te komen tot een vergunbaar project. Het strategisch project wil op die manier een win-winsituatie bereiken, zowel naar het beleid, de omwonenden maar ook naar de diverse exploitanten van windenergie toe. Omwille van de ruim uitgewerkte ruimtelijke visie binnen de provincie Oost-Vlaanderen, worden hier ook de voorbeeldprojecten vastgelegd. Uiteraard met als doel om de opgedane ervaring uit te dragen over de provinciegrenzen heen.”

De elementen die hierin staan vermeld, gaande van projectkeuze en instrumenten tot het creëren van een draagvlak, gaan veel verder dan louter de ontwikkeling, de inrichting en het beheer van projecten.

Mijn diensten hebben dit in elk geval niet bijgestuurd. Op 17 december 2010 heb ik, in uitvoering van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen (RSV), de subsidiëring van het strategisch project goedgekeurd. In een begeleidend schrijven bij de verzending van het ministerieel besluit aan de provincie van 24 januari 2011 zijn een aantal aandachtspunten voor het strategisch project geformuleerd. Deze aandachtspunten wijzigen uiteraard niets fundamenteels aan de finale doelstelling van het project.

De subsidie die de provincie kan ontvangen, is aan een welomschreven procedure gekoppeld. Deze procedure staat omschreven in het subsidiebesluit van 5 oktober 2007. Ik zal die procedure beknopt toelichten.

Vanaf de ontvangst van het ministerieel besluit, wat in dit geval eind januari 2011 is gebeurd, heeft de provincie Oost-Vlaanderen negen maanden de tijd om een projectcoördinator aan te stellen. Voorafgaand aan de effectieve aanstelling is in een zogenaamde autonomietoets voorzien. Hierbij wordt tevens de verdere coördinatie van het strategisch project voorgesteld. Zodra dit is gebeurd, kan een startvergadering worden belegd. Tijdens die vergadering worden de nodige accenten gelegd. Zo ver staan we in verband met dit project nog niet. De door mevrouw Taeldeman aangehaalde nieuwe accenten voor de vijf locaties zijn nog niet tijdens een overleg aan bod gekomen.

Als de coördinator eenmaal is aangeworven, kan de provincie aanspraak maken op de subsidiëring. De uitbetaling gebeurt in diverse fasen en is gespreid over drie jaar. De provincie dient voor de uitbetaling uiteraard telkens een overzicht te geven van de vooruitgang van het project. Elk project wordt door de Vlaamse overheid gevolgd. Het is immers de bedoeling dat er tussen de drie bestuursniveaus een afstemming en coördinatie gebeurt van de diverse deelprojecten of deelaspecten. Dat gebeurt op maat van een project in stuurgroepen of projectteams, maar ook bij de bespreking van de jaarrapporten. Gelet op het complexe karakter van dit soort projecten, die meestal ook langer duren, zal een permanente bijsturing nodig zijn. Die bijsturing zal er ook kunnen zijn. De bijdrage in de loon- en werkingskosten van de projectcoördinator bedraagt maximaal 80 procent van de totale loon- en werkingskosten op jaarbasis. Het toegekende subsidiebedrag voor Oost-Vlaanderen bedraagt 297.450 euro voor de drie jaar.

Zoals gesteld, is het strategisch project niet gebonden aan de subsidieperiode van drie jaar. Ter zake is er reeds een lange weg afgelegd en was er zicht op een uitvoering op het terrein van deelprojecten op korte of middellange termijn. Dat is ook een van de redenen waarom het project is geselecteerd als strategisch project. Met andere woorden, ik verwacht dat er stelselmatig resultaten zullen worden geboekt in dit project, met betrekking waarmee het al tot een afstemming is gekomen. Specifiek met betrekking tot dit project hoopt de Vlaamse Regering dat er voldoende inzichten worden opgebouwd die het Vlaamse beleid met betrekking tot nieuwe energievormen verder vorm kunnen geven.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Minister, ik dank u voor uw meer gedetailleerde uitleg over die opdrachtomschrijving voor het project van Oost-Vlaanderen. In december 2010 hebt u een persbericht verspreid, waarin u de zeven winnaars van die strategische ruimtelijke projecten hebt bekendgemaakt. Enkele maanden later, eind april van dit jaar, is een eerste persbericht van de provincie Oost-Vlaanderen daarover verschenen, om te melden dat ze als een van de zeven winnaars uit de bus was gekomen. Ik citeer: “Windturbines veranderen het Oost-Vlaamse landschap. Plannen voor concentratiezones voor windturbines ‘E40’ en ‘Maldegem-Eeklo’ in de maak. (...) De provincie start met de invulling van de concentratiezones voor windturbines ‘Maldegem-Eeklo’ en ‘E40’. In deze zones zijn er nog grote mogelijkheden voor het plaatsen van windturbines. Samen met de verschillende lokale besturen, Vlaamse en federale administraties en het middenveld worden nu (...) concrete prioritair in te vullen locaties vastgelegd.”

In het bericht wordt een overzicht gegeven van hoeveel er minimaal en maximaal bij moeten komen. Daarnet hebt u de opdracht gedetailleerd beschreven. Het lijkt me dus dat het persbericht zich enkel toespitst op één enkel facet waarmee dat project heeft gewonnen. Maar goed, dit terzijde. Misschien is de communicatie vanwege de provincie niet goed opgestart en zal die in de loop van het project misschien wat worden bijgestuurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de herbestemming van gedesaffekteerde en te desaffecteren militaire domeinen - 2046 (2010-2011)

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, minister, u hebt me er daarnet voor horen pleiten dat we niet tweemaal hetzelfde debat zouden voeren in een commissie. U zult erop wijzen dat ik opnieuw een vraag stel over dit onderwerp. Het is dan ook een opvolgingsvraag, en het is al een hele tijd geleden dat we hierover nog iets hebben gevraagd. De aanleiding was niet de recente heidebrand of zo. De vraag werd immers al op 4 mei ingediend.

Ruim anderhalf jaar geleden kondigde de minister van Defensie aan dat een niet gering aantal militaire sites of delen ervan zouden worden afgestoten door Defensie. Dat heeft natuurlijk onmiddellijk de interesse gewekt van heel wat ruimtevragers, die voorstelden dat 100 procent van die ruimte voor dit of dat zou worden gebruikt. Meerdere leden hebben u daar vragen over gesteld. We waren het met u eens toen u stelde dat het nodig was elk dossier specifiek te bekijken, in het licht van zijn potentieel, van de huidige ligging en dergelijke meer. U hebt toen ook gesteld dat uw administratie daar volop mee bezig was.

Op 24 november heb ik in het kader van het door u aangekondigde beleidskader nogmaals gevraagd hoe het zat met dat vijftigtal militaire domeinen. U hebt me toen geantwoord dat voor een twintigtal terreinen de bestemmingsoptie eigenlijk al was bepaald, en voor een

dertigtal nog niet. Ondertussen heb ik eigenlijk niets meer gehoord over dit dossier. Ik ga er dan ook van uit dat wij vanuit Ruimtelijke Ordening, in het kader van het partnerschapsmodel, alleszins de leiding blijven nemen om te gaan naar een goede ruimtelijke ordening, en niet speculeren of mogelijke opportuniteiten afwachten, die misschien niet de meest gelukkige ruimtelijke oplossingen zijn.

Minister, wat is de stand van zaken in dit dossier? Welke stappen werden er reeds gezet? In welke stappen voorziet u nog? Hebben we het nog steeds over die 20/30-verhouding, of zit er ondertussen schot in de zaak? Kunt u al een timing geven met betrekking tot een aantal van die stappen?

De heer Bart Martens: Ik wil de vraag van de heer Ceyskens ondersteunen, minister. We moeten bij die herbestemming uitgaan van de ruimtelijke potenties van die gebieden en niet zozeer van de plannen van een of andere projectontwikkelaar. Op het militair domein in Herentals zit al jaar en dag een laagdrempelige golfclub. In het licht van de ruimtelijke potenties van dat gebied kunnen die mensen daar het best blijven. Een herbestemming moet mogelijk zijn zodat er recreatie kan blijven bestaan. Het risico bestaat dat de militaire overheid zou kiezen voor de bestemmingen die het meest opbrengen, en dat zijn ruimtelijk niet altijd de meest verantwoorde bestemmingen. We moeten vanuit Ruimtelijke Ordening actief zoeken naar de meest passende bestemming voor de gedesaffekteerde militaire domeinen.

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Minister, dat zijn meestal witte vlekken in de ruimtelijke ordening en er moet toch altijd een RUP worden gemaakt. Dan is het aan de lokale overheid om te zien wat er het beste past. Midden in een stad kun je het misschien ontwikkelen voor wonen, in landelijk gebied kun je misschien een totaal andere bestemming geven. Dat moet uiteraard worden bekeken vanuit Ruimtelijke Ordening met een RUP, maar het is eerder iets voor de lokale overheid en niet voor u.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik ben blij dat ik nog eens een voortgangsrapport kan brengen. Ik geef eerst de achtergrond. Op 23 april 2010 heb ik een mededeling geformuleerd aan de Vlaamse overheid met een aanpak voor die nieuwe bestemmingen. Uiteraard nemen wij zelf de leiding, maar niet alleen. In navolging van die mededeling is er overleg geweest met alle betrokkenen: de gemeenten, de provincies en de sectoren sport en recreatie, landbouw, economie en natuur. Tijdens de verschillende overlegmomenten hebben we input gekregen van iedereen over hun verwachtingen en inschattingen in verband met de potenties van de verschillende locaties. Het is altijd een complexe en uitdagende oefening om te komen tot eensgezindheid, een oplossing of een voorstel.

Ik heb kunnen vaststellen dat er al heel wat werk is verzet. Voor bijna de helft van de terreinen staat de herbestemming op de sporen en is er een RUP opgestart of zelfs al afgerond. Voor de andere helft ben ik ervan overtuigd dat we op korte termijn concrete resultaten kunnen boeken. Op basis van het gevoerde overleg zal ik eerstdaags aan de Vlaamse Regering een voorstel van beslissing voorleggen. Ik kan daar niet op vooruitlopen. Uit het gevoerde onderzoek blijkt dat de verschillende terreinen een aanpak op maat vereisen. Elk terrein moet apart worden bekeken.

Mijnheer Ceyskens, om u toch een degelijk antwoord te geven, schets ik de grote contouren van de aanpak op maat en geef ik u de stand van zaken. Voor de goede orde geef ik de juiste getallen. De Federale Regering heeft aangekondigd 77 terreinen te willen vervreemden. Voor een kleine 30 was op het ogenblik dat de Federale Regering haar plannen aankondigde, de herbestemming al gebeurd. Er zijn afgerond 50 nieuwe invullingen te geven. Ik ga hier dus enkel in op die overgebleven vijftig.

Voor enkele projecten is tijdens het overleg vastgesteld dat tussen de betrokkenen een duidelijke consensus over de ontwikkelingsmogelijkheden en over de aanpak bestaat. Daar is het zaak om de initiatieven te ondersteunen en snel naar de projectmodus over te schakelen. De aanpak volgens de versnellingsfilosofie waarover we het daarnet hadden, kan hier inspiratie bieden. Voor de projecten op Vlaams niveau waarover consensus bestaat, zou dan eerst een startnota aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd. Dit moet gebeuren voor de zomer zodat er snel duidelijkheid is over de te nemen stappen en een actieprogramma met taakverdeling. In een dergelijke startnota moet een concreet traject worden uitgezet om te komen tot een effectieve realisatie. Dat gaat, voor alle duidelijkheid, dus over veel meer dan een loutere herbestemming. Er is een project, er is consensus over, en we willen er met de filosofie van de versnelling voor vergunningen komen tot een oplossing.

Voor de projecten die getrokken kunnen worden op lokaal gemeentelijk en provinciaal niveau waarover ook een consensus bestaat, zal de Vlaamse administratie maximale ondersteuning bieden. Ik denk dat we daar op dezelfde wijze kunnen werken als voor de Vlaamse projecten: met een startnota, die door de gemeenten, de provincie en hun partners wordt uitgewerkt. De Vlaamse Regering moet daar niet in tussenkomen. Dat kan op het lokale niveau gebeuren. De administratie zal dan wel de verdere vordering opvolgen.

Een voorbeeld van deze projectbenadering is de kazerne in Damme-Sijsele. De stad Damme heeft een masterplan uitgewerkt voor de volledige site. Voor de realisatie van het masterplan wenst de stad het terrein te verwerven en een gemeentelijk RUP op te maken. De herontwikkeling omvat een deel wonen aansluitend bij de kern, en een deel lokaal bedrijventerrein aansluitend bij het lokale bedrijventerrein.

Deze eerste groep projecten zit al veel verder dan alleen maar de herbestemming, men zit er al in de uitvoeringsfase.

Voor een tweede groep terreinen, eveneens beperkt in aantal, is tijdens het overleg gebleken dat nog een doorgedreven onderzoek nodig is vooraleer beslist kan worden over de gebruiksmogelijkheden. Het gaat om terreinen met zeer uiteenlopende ontwikkelingsmogelijkheden en waar op dit ogenblik nog niemand het voortouw heeft genomen. Ook hier kan de aanpak van versnelling van investeringsprojecten inspiratie bieden en kan er gewerkt worden met een startnota die duidelijkheid schept over de te nemen stappen en een actieprogramma met taakverdeling. In eerste instantie moeten we hier zoeken naar een geschikte trekker voor het onderzoek naar de gebruiksmogelijkheden. Voor deze projecten zal ik mijn administratie de opdracht geven om tegen het najaar startnota's voor te bereiden in overleg met de betrokken partners. De startnota's voor projecten op het Vlaamse niveau zal ik in het najaar voorleggen aan de Vlaamse Regering. Over de startnota's die op provinciaal en gemeentelijk niveau worden uitgewerkt, zal ik de Vlaamse Regering verder informeren.

Ik acht de aanpak via de projectmodus aangewezen voor een tiental terreinen: vijf die onmiddellijk in projectmodus komen en vijf waar nog voorbereidend onderzoek georganiseerd moet worden.

Voor een tiental terreinen is er in het kader van de planningsprocessen voor de afbakening van de natuurlijke en agrarische structuur (AGNAS) een consensus ontstaan over de ruimtelijke visie. Zoals u weet, wordt er voor de realisatie van die visies en de bijbehorende actieprogramma's jaarlijks een selectie gemaakt van prioritaire projecten. De selectie voor 2012 gebeurt in het najaar. Ik zal de gebieden waarin een militair terrein voorkomt, op tafel leggen zodat ze kunnen worden afgewogen ten opzichte van de andere prioriteiten. Ik vind dat de acties met betrekking tot de militaire domeinen ook een prioriteit moeten zijn voor 2012.

Voor een dertigtal terreinen ten slotte zijn er op dit ogenblik geen nieuwe acties noodzakelijk. Daarvoor werd al een bestemmingswijziging afgerond of opgestart. Het kwartier Stevens in Zedelgem is er een voorbeeld van. De Vlaamse Regering keurde op 4 februari 2011 het

gewestelijk RUP ‘Afbakening Regionaalstedelijk Gebied Brugge’ definitief goed. Hierin werd het kwartier Stevens herbestemd als gebied voor gemeenschapsvoorzieningen. Intussen is het door de provincie in gebruik genomen als opleidingscentrum voor hulpdiensten, brandweer en politie.

De verhouding 20/30 tussen terreinen met bestemmingsoptie en terreinen waar nog geen optie is genomen, is met andere woorden verschoven naar 30/20. Maar ook in die laatste twintig – vijf, vijf en tien – zijn we volop bezig met onderzoeken hoe de verdere invulling kan gebeuren.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Voorzitter, er wordt hard gewerkt op het terrein. Nogal wat gemeenten zijn bezig met de gemeentelijke RUP's voor die militaire domeinen. Maar in een aantal gevallen bestaat er onduidelijkheid over wie het initiatief zal nemen. De administratie weet perfect wie het zal doen, maar de betrokken gemeenten weten het niet. Ik geef het voorbeeld van Malle, het militair vliegveld van Oostmalle. Het zou handig zijn indien de minister formeel aan het gemeentebestuur zou laten weten dat men ermee bezig is, dat het een gewestelijk RUP wordt, en wat de timing is die wordt vooropgesteld. Dit heeft immers nogal wat impact op bepaalde manifestaties die u als minister van Sport wel zult kennen.

Minister Philippe Muylers: Ik zal dat doorgeven, maar ik denk niet dat het de bedoeling is om over een bepaald dossier zo direct te zeggen wat en hoe. Ik houd rekening met uw opmerking.

De heer Dirk Van Mechelen: Het is algemeen. U moet aan de gemeentebesturen laten weten of het een gewestelijk of een provinciaal of een gemeentelijk RUP wordt, zodat er geen onduidelijkheid meer is.

Minister Philippe Muylers: Dat is perfect mogelijk. Ik zal zeggen dat men dit moet doorgeven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■